

Sygn. akt IV KK 19/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 lutego 2017 r.
sprawy **W.K.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV Ka .../16,
zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt II K .../15/K,

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego W.K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt II K .../15/K, oskarżony W. K. został uznany winnym czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia do 9 marca 2015 r. w K., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 47,81 grama białego proszku z zawartością 2191 miligrama netto czystej amfetaminy mogącej dostarczyć około 219 dawek aktywnych oraz znaczną ilość środków odurzających w postaci 55,08 grama netto suszu roślinnego o zawartości 4405 miligrama substancji psychoaktywnej, mogącego dostarczyć około 881 dawek aktywnych Δ -9-THC, czyniąc w ten sposób przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości wymienionych substancji psychotropowych i środków odurzających, przy czym czynu tego dopuścił się w

ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Za ten i inne przypisane skazanemu czyny wymierzono mu stosowne kary jednostkowe, zaś w ich miejsce karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator zarzucając obrazę prawa materialnego w postaci art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na niezastosowaniu wymienionego przepisu, a w szczególności podnosząc, że ustalone w toku postępowania ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w tym liczba możliwych do uzyskania dawek aktywnych pozwalały zakwalifikować je jako znaczne w rozumieniu obrażonego przepisu prawa. Sąd Odwoławczy podzielił w tym zakresie pogląd oskarżyciela publicznego i wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. IV Ka .../16, zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że w miejsce wyżej opisanego czynu, zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia, uznał oskarżonego za winnego czynu stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 57 ust. 2 o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., skutkiem czego podwyższył wymierzoną za ten czyn karę jednostkową, a następnie wymierzoną karę łączną do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przedmiotowe orzeczenie zaskarżył kasacją obrońca oskarżonego W.K. zarzucając:

- 1) rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść wydanego względem oskarżonego orzeczenia, a polegające na przyjęciu błędnej (rozszerzającej) wykładni pojęcia „znacznej ilości środków odurzających” zawartego w przepisie art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skutkującej błędnym zakwalifikowaniem czynu przypisanego oskarżonemu jako czynu stypizowanego w art. 62 ust. 2 w/w ustawy, a co w dalszym zakresie skutkuje de facto zastąpieniem stosowania podstawowej kwalifikacji prawnej na rzecz nieuprawnionego (rozszerzonego) stosowania kwalifikowanej, zaostrożonej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu;
- 2) rażące naruszenie przepisów prawa, polegające na dokonaniu wykładni rozszerzającej art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo zakazu stosowania wykładni rozszerzającej

przepisów karno administracyjnych.

Prócz tego obrońca wniósł o:

- 1) przedstawienie wskazanego w zarzutach zagadnienia prawnego Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego celem uruchomienia trybu z art. 60 ustawy o Sądzie Najwyższym i dokonania wiążącej wykładni pojęcia „znacznej ilości środków odurzających”,
- 2) wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności z Konstytucją tych przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w których ustawodawca posłużył się pojęciem „znacznej ilości środków odurzających”.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, celem zastosowania prawidłowych reguł wykładni przepisów prawa materialnego, mających bezpośredni związek z kwestią odpowiedzialności karnej oskarżonego oraz wymierzoną karą.”

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, zaprezentowany przez Sąd odwoławczy pogląd, że przypisany skazanemu czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia dotyczył znacznej ilości środków odurzających, nie może być uznany za naruszający prawo czy też zasady wykładni prawa karnego. Jest jasne, że penalizując zachowania związane z obrotem środkami odurzającymi, ustawodawca różnicuje zagrożenie karne od ilości środków, do których odnosiło się dane zachowanie, gdyż niewątpliwie jest to główny element determinujący abstrakcyjny poziom społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów. Nie może też dziwić, że odnosząc się do ilości tych środków ustawodawca posłużył się znamieniem nieostrym, wymagającym każdorazowej oceny dokonywanej *in concreto* przez sąd orzekający. Co ważne, omawiane znamię, mimo nieostrego i ocennego charakteru, nie jest znamieniem interpretowanym zupełnie dowolnie. Wypracowane w orzecznictwie reguły wykładni omawianego pojęcia nie pozostawiają wątpliwości, że kryterium decydującym o uznaniu ilości za znaczną jest ilość porcji konsumpcyjnych, jakie mogą być uzyskane z danej substancji (wyrok SA w K. z 30 maja 2007 r., II AKa 85/07, KZS 2007, nr 6, poz. 50). Przyjmuje się też w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, że ilość

znaczna, to taka która wystarcza dla wytworzenia co najmniej kilkudziesięciu porcji (zob. postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, nr 10, poz. 84: *Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy.*). Pogląd wyrażony w zaskarżonym wyroku Sądu Okręgowego w K. również wpisuje się w tę utrwaloną praktykę. Jeśli nawet w orzecznictwie sądów powszechnych znaleźć można rozstrzygnięcia, w których przyjęto bardziej liberalne rozumienie omawianego znamienia, to jest to zjawisko naturalne w systemie prawa stanowionego, w którym nie występuje formalne związanie sądów wykładnią prawa przyjętego we wcześniej zapadłych orzeczeniach, nawet instancji wyższych. Nie można jednak traktować tego rodzaju sytuacji jako naruszenia prawa materialnego, a w konsekwencji nie ma podstaw by uwzględnić zarzuty kasacji. Z tych samych powodów Sąd Najwyższy nie dopatrył się podstaw do uwzględnienia dwóch pozostałych wniosków zawartych w kasacji, tj. o wystąpienie do Pierwszego Prezesa SN oraz do Trybunału Konstytucyjnego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

kc